

baade fordi jeg antager, at en omfattende Creditforening giver større Sikkerhed, og fordi det bliver vanskelige, naar der er mange af den Slags Instituter, at passe paa, hvorledes de blive administrerede, og vanskelige at have nogen sikker Mening om, hvorvidt man kan blive ved at ansee deres Papirer for at være saa gode, som de bør være. Det er fremhævet her, at baade Landeieendomme og Rjøbstadeieendomme ere underkastede særskilte Conjuncturer, og dette er vistnok ogsaa Tilfældet. Vil man altsaa sørge for de Umhyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, saa ere de bedst tjente med at blive anbragte i Papirer, der baade omfatte Landeieendomme og Rjøbstadeieendomme, fordi Conjunctursvingningerne i den ene og den anden Slags Eiendomme ville udjevne sig saaledes, at den ene Slags maaffee til een Tid kommer til at bære Ansvar for den anden, og omvendt. Som sagt, jeg troer, at der i den Art Creditforeninger er større Sikkerhed for Umhyndiges og offentlige Stiftelsers Midler end i en Creditforening, som indskrænker sig til en enkelt Art af Eiendomsplanter. Det er altsaa Sikkerheden for de Umhyndiges og offentlige Stiftelsers Midler, der for mig er Hovedsagen, hvorimod jeg ikke anseer det for at være af Bigtighed at tage Hensyn til den Trang, der muligen kunde være til at faae Laan. Der er unægtelig en saadan Trang, men undersøger man den ngerere, vil man finde, at det er Trang til at faae Penge til en Priis, hvorfor de ikke kunne faaes, og til at faae saa store Prioriteter, som det er ugenlunde tænkeligt at faae i en Eiendom; det er saadanne Penge, der ikke godt kunne faaes. Vil Debitor blot betale den Rente, som Forholdene kræve, saa er den bestaaende Trang ikke længer tilstede, og de bestaaende Creditforeninger ville da aabenbart kunne fyldestgjøre al den Trang, der kan være i denne Henseende. — Jeg var ikke tilstede ved Forhandlingernes Begyndelse, men kom først, da det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberty) i sit Foredrag var kommet derhen, hvor han fremhævede flere Punkter i den nu paatænkte Creditforenings Statuter, og jeg kan da ikke sige Andet, end at jeg i det Bæsentlige maa tiltræde, hvad han i saa Hense-

ende httrede, og navnlig kan jeg slutte mig til hans Ytringer om Burderingsforretningerne, hvad der ogsaa gjælder de Ubtalelser, vi i saa Henseende hørte af den ærede sibste Taler. Vi have allerede for nogle Aar siden havt for os et Forslag til at indrette de Taxationer, der skulde lægges til Grund for Anbringelsen i faste Eiendomme af Umhyndiges og offentlige Stiftelsers Midler paa en mere betryggende Maade, og jeg antager, at det alene er paa Grund af de vanskelige Forhold, hvorunder vi i det Hele taget have bevæget os med Hensyn til vore indre Forhold, at et saadant Forslag, der fortjener saa megen Opmærksomhed, ikke er kommet videre; men saa megen Opmærksomhed fortjener det dog, at man ikke nu skal indrette saadanne Taxationer, hvis Mangler allerede ere fremhævede. En Udmeldelse ved Rettens Betjente leder paa den ene Side maaffee let til, at den, der attraaer Laan, kan faae de Mænd, han netop ønsker at faae, og paa den anden Side kan det overmaade let lede til, at man ikke faaer de dueligste Mænd. I Rjøbenhavn er det jo endogsaa befalet, at den Art Burderingsforretninger skal gaae paa Omgang, hvad der har sin naturlige Grund deri, at det er en Byrde at besørge disse Forretninger, men denne Fremgangsmaade kan ogsaa lede til, at ikke de rette Mænd komme til at vurderes. Der er endnu nogle særegne Betæneligheder ved den foreslaede Taxationsmaade, som jeg skal tillade mig at fremhæve. Der siges saaledes, at Taxationerne skulle foregaae i Dverensstemmelse med Forordningen af 7de Juni 1827; men en Mangel ved denne Forordning er, at der ikke i den er givet saa udførlige Regler om, hvorledes Pantet skal beskrives, og Enkelthederne vurderes, som ønskeligt var. Derfor siges der ogsaa i Statuterne, at der tillige skal følges de Regler, som Creditforeningen vil foreskrive; men jeg har nogen Tvivl om, hvorvidt det er i sin Orden, at det gjøres gjældende paa denne Maade. Det er nemlig en Borgerpligt at paatage sig Taxationer, men kun i saadanne Tilmed og paa den Maade, som Loven har hjemlet (Suel: Maa jeg bede om Ordet). Naar man siger, at Taxationsmændene skulle udmeldes efter Forordningen af 7de Juni 1827, er det tvivlsomt,